

Venir i agafar

Una cosa, naturalment, és el sentit general d'un verb i una altra els seus casos concrets d'aplicació, sobretot els casos especials. És ben clar que dos verbs com venir i entrar corresponen als del castellà «venir» i «entrar». Hi corresponen tant, que fins i tot, en l'infinitiu, tenen una mateixa forma escrita. Però no hi ha pas una coincidència exacta en els diversos casos en què podem usar cadascun d'aquests dos verbs en una llengua i en l'altra. Ja hem comentat més d'un cop que a fi d'expressar el moviment cap al lloc on és la persona a qui hom parla, en català, a diferència del castellà, s'ha de fer ús del verb venir: Espera'm, que ara vinc. Vegem, ara, que no és pas aquest l'únic cas en què solem recórrer al verb venir per expressar una acció que en castellà s'expressa per mitjà d'un altre verb. Ens referim a les frases formades amb noms com gana, set, fred, son, por, mal de cap, migranya, mandra, etc., que en català se solen construir amb el verb venir i en castellà amb el verb «entrar». Em ve son, aquest menjar fa venir set, m'ha vingut migranya. Sembla, en canvi, que cal considerar inadmissibles frases com «M'entra son», «M'ha entrat gana», etc., que traeixen clarament la influència del castellà.

Però aquestes mateixes frases es poden construir també amb el verb agafar, que és un verb amb un extensíssim camp d'aplicació. El verb agafar, a més, permet, en aquests casos, una doble construcció: amb el nom que indica desig, necessitat, sensació, etc., com a subjecte - M'agafa son, Li agafa mal de cap, Ens va agafar fred; i amb aquest mateix element com a complement directe, cas en què l'element personal exerceix la funció de subjecte (normalment sobreentès): Vaig agafar set, Agafareu fred sense abric, Vam agafar por. De fet, la idea és la mateixa i no varia sinó la seva formulació gramatical. Cal veure, però, si totes les expressions nominals d'aquesta sèrie que se'ns puguin presentar, s'adaptin realment a aquesta doble formulació.

ALBERT JANE